

hvis vi dér kunne få en lige så god redegørelse for, hvordan det er gået til. Aviserne er fyldt med det, og jeg medgiver gerne, når vi gennemgår talmaterialet, at det ikke er nemt at finde forståelse for, hvorfor man har fået pengene.

Jeg skal ikke bruge længere tid på debatten om sociale forhold; den taler sit tydelige sprog. Men jeg synes stadig væk, at jeg savner at få at vide: Hvordan med flygtninge? Og hvorfor skal det vægtes med ti, når det udlignes alligevel? Hvad er det for nogle overordnede sociale forhold, der gør det?

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Nu overrasker det mig ikke, at hr. Ole Stavad har det synspunkt, at skattekøderne er nogle, der vil snyde, og det er så ligningsmyndighedens opgave at sikre mod snyd.

Har hr. Ole Stavad aldrig haft i tankerne, at for menigmand er ligningssystemet også en garanti for, at man bliver lignet korrekt, altså at der ingen tvivl er om, at har man opgivet for meget, så bliver man sat ned, og har man opgivet for lidt, bliver man sat op – altså at der ikke ligger en særlig tilskyndelse hos ligningsmyndigheden til at se det til egen vindings side?

Det er måske det princip, man i virkeligheden bryder, når man siger, at en kommune kan beholde det ekstra ligningsprovenu, som måtte komme ved en særskilt ligning.

Men det, som egentlig får mig herop, er udsagnet fra hr. Keld Albrechtsen om, at partierne og måske især Venstre ser på, hvilke befolkningsgrupper og hvilke vælgere det egentlig er, man rammer. Det er jo et godt billede på, hvorfor Enhedslisten, gammelkommunisterne, egentlig mener at kunne støtte forslaget; det er, fordi det er nogle særlige vælgergrupper, man ser på.

Se, det fornemme i det danske udlignings-system gennem tiderne har været, at det ikke er vælgergrupper, man ser på; man ser på de byrder, kommunerne har, hvad det koster at betjene borgerne og give den service, som bl.a. Folketinget har vedtaget. Altså man fordeler efter objektive kriterier.

Jeg vil gerne her bede ministeren give et tilsagn om, at vi under udvalgsarbejdet får det bilagsmateriale, der ligger til grund for modellerne, og herunder det materiale, der viser, hvad de forskellige ydelser koster; for det har jo altid været forudsætningen i udligningen, at man har set beløbsstørrelsen pr. individ, pr. hændelse, og

at det er de udgifter, man udligner. Det er det, man gør omkring flygtninge. Man undersøger: Hvad koster en flygtning i en kommune, hvad er det for et beløb, man skal udligne?

Jeg går ud fra, at vi kan få et tilsagn om, at vi i udvalget kan få lov at se de modeller, der har været brugt i ministeriet, kan få lov at sidde og analysere det talmateriale, der foreligger, for at se, om man kan finde begrundelse for det, som regeringen har lagt frem i Folketinget.

For indtil da må jeg sige: Det er én stor rævekage, som det foreligger oplyst for Folketinget, hvordan man når frem til tallene, og hvordan man fordeler dem. Det har ikke noget at gøre med udligning efter objektive kriterier, og det er et direkte anslag mod det samspil, der har været i Danmark mellem statsmagten og det kommunale selvstyre.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Nu tror jeg, jeg må bede taleren afslutte, for nu er tiden vildt overskredet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg er glad for, at jeg i denne korte bemærkning kan tage udgangspunkt i noget, som jeg kan forstå at hr. Hans Christian Schmidt og jeg er enige om, nemlig det, som hr. Hans Christian Schmidt var inde på, at de beløb, der fastsættes for de forskellige alderstrin og dermed sammensætningen af befolkningen, ikke nødvendigvis har nogen sammenhæng med, hvad den konkrete udgift er for den konkrete kommune for den konkrete person.

Det er det, der adskiller, dét, at man forsøger at finde nogle så objektive kriterier, som muligt er, og nogle beløb, der svarer nogenlunde til det, en normal service ville koste, hvad det ville betyde af normale omkostninger for den pågældende kommune. Derfor er der fastsat ét beløb for de under-skolepligtige, et andet beløb for børn, der er skolepligtige, hvor kommunen jo har omkostningerne, og så stiger udgifterne og dermed også de gennemsnitlige beløb, som kommunerne får, efterhånden som vore borgere bliver ældre og ældre. Derfor er det de over-85-årige, der er det største beløb til.

Men det er hele ideen i det her forslag, at man netop går ud fra disse objektive kriterier, og ud fra disse objektive kriterier får man så sikkerhed for, at kommunerne gennemsnitligt vil få dækket deres udgifter.